

(c)

Maria Barbal

{ **LLENGUA, SEXE, CLASSE SOCIAL** }

Sóc entre les persones que hem començat a escriure per necessitat. Em calia donar sortida a un dolor que provenia d'uns fets tràgics. Com que havien tingut lloc una desena d'anys abans que jo nasqués, em semblava que aquella pena no em pertanyia del tot.

De fet, va ser després de donar-li expressió mitjançant l'escriptura que em vaig fer capaç que allò que sentia era ben meu i que, en realitat, el dolor em venia del fracàs dels meus intents de curar-lo en els altres.

L'impuls creador, doncs, em va empènyer a contar els fets. Intuïtivament vaig decantar-me per una veu que corresponia a un personatge de dona gran que recorda. Allò que ignorava de la realitat ho anava completant amb elements de ficció. Sense adonar-me'n, doncs, triava la novel·la en comptes de l'assaig o de les memòries. O de la poesia.

Em sembla injust que, sovint, em continuïn fent preguntes que no fan mai als homes que escriuen. Sobre la preferència per protagonistes del meu sexe i sobre com compagino l'escriptura i la família. També que alguns, a qui pressuposem bons lectors i cultes per raó de la seva professió, se saltin pàgines dels meus llibres i passin a concloure que la visió dels homes que hi apareix és crítica en relació a la dels personatges dones. Qualsevol persona que llegeixi pot comprovar que, si no haguessin fet trampa, no haurien pogut escriure tal afirmació.

La meva adhesió a la feina cultural feta exclusivament per dones, encara que favorable en un alt percentatge d'actuacions, no ha estat total. En algun cas he vist defectes i en no aplaudir, he estat castigada sota una gamma de matisos diversos. M'he adonat, doncs, que l'amistat, o l'interès, anterior al meu distanciament, eren falsos. Em pregunto si, en alguns àmbits

feministes, es pretén un pacte entre dones, d'acceptació acrítica, en base al fet únic de pertànyer al mateix sexe.

Malgrat els uns i les altres, una petita minoria en cada conjunt, potser gràcies a ells i a elles, m'he adonat que escriure lliurement i ser sincera no és ben vist per tothom.

Considero l'escriptura un privilegi. Moltes persones al món no poden servir-se'n; en especial, dones.

Em faig deutora del triple atzar de Maria-Mercè Marçal. Sóc dona, de classe modesta i de nació oprimida. Vull, doncs, continuar escrivint emparada en aquests tres pilars que he rebut amb el naixement, expressar la meua visió del món. I aprofundir en l'instrument, la llengua catalana, que em canalitza pensaments i sentiments des de la meua sensibilitat particular.